

Milí čtenáři a ještě milejší čtenářky,

máte před sebou první stránku prvního čísla nové přílohy *Národní myšlenky* a mně se dostalo nejen té cti, že jsem v neformální anketě uspěl s návrhem na její název, ale s ohledem na to ji smím i „uvítat do světa“.

Název to ovšem není nijak originální. Bude připomínat velkého italského filosofa – ale také básníka a malíře, alpinistu, lingvistu, esoterika, orientalistu a politického komentátora – Julia Evolu. Jeho kniha *Gli uomini e le rovine* se objevila v roce 1953 a u nás asi častěji koluje v anglickém překladu *Men among the Ruins* s podtitulem *Post-War Reflections of a Radical Traditionalist*, tedy *Lidé mezi ruinami. Poválečné úvahy radikálního tradicionalisty*. Spolu s *Revoltoou proti modernímu světu* (*Rivolta contra il mondo moderno*) z roku 1934 a *Jízdou na tygru* (*Cavalcare la tigre*), která vyšla roku 1961, tvoří volnou trilogii Evolova takzvaného kulturního pesimismu.

Evola sama sebe nazval „integrálním tradicionalistou“ a „revolučním konzervativcem“ a možnou obranu proti rozkladnému relativismu, pokrokářství a liberalismu XX. století viděl zejména v aristokratismu ducha a ve víře v transcendentní podstatu světa. Loni vyšla tiskem v Knihovně Národní myšlenky o Evolovi studie Milana Nakonečného *Uprostřed ruin jezdit na tygru*, je proto jistě na místě Evolův přetrvávající význam alespoň krátce ozřejmit několika úryvky právě z této u nás opravdové průkopnické práce:

„Pro vyšší kulturní duchovní hodnoty už dnes bojují a umírají jen málokterí a těm, kteří je při tom pozorují, se jeví jako bláhoví či dokonce směšní. Tak se bude mnohým jevit i Evolova osobnost a jeho dílo, ale to neznamená, že není v mnoha směrech pravdivé...“

„Teoretické kultury, resp. historicky orientovaní kulturní antropologové a sociologové mohou zpochybňovat Evolu naznačené souvislosti úpadku západní kultury s liberalismem, sotva však popřou jeho pronikavou kritickou charakteristiku kapitalismu i komunismu a význam charakteru a osobní morálky v činnosti špičkových politiků v epoše dravého kapitalismu...“

„Problém poruchových funkcí parlamentní demokracie je v tom, že příliš mnoho blbců zvolí příliš mnoho gaunerů. Někteří z kritiků Evolova transcendentalistického pojetí životních hodnot nepochopili, že mu primárně šlo o návrat k prastarému životnímu stylu a k prastarým sociálním strukturám, ale k věčně platným principům, které utvářely život jedinců i společnosti v každé etapě jejího vývoje...“

V posledním citátu Nakonečný zmiňuje kategorii, kterou s Evolou v nápadné pojmové podobnosti sdílí i další znamenitý konzervativce a tradicionalista – americký filosof Russell Kirk, jenž v mnohých svých knihách zase zdůrazňuje zásadní význam „trvalých věcí“ (v originále „the permanent things“ – jako první ale toto sousloví užil Kirkův celoživotní vzor T. S. Eliot). A na těchto Kirkových trvalých věcech či Evolových věčných principech stojí naše civilizace a s nimi padá. A že dlouhý čas už jen „padá“, na tom se oba filosofové také shodli... A my, kdož se

považujeme za konzervativce a tradicionalisty, jim oběma dáváme – s hořkostí a hrůzou – dennodenně za pravdu.

Oporu pro své názory a argumenty ale musíme bohužel nadále hledat především v cizině, protože český konzervatismus se zatím ani v oblasti teorie nevzpamatoval z takřka sto let trvajících systematického zatlačování. Pro upevnění nejen intuitivně zastávaného konzervativního pohledu na svět je bezesporu důležitá četba takových autorů, jako jsou například Hilaire Belloc, Gilbert Keith Chesterton, Clive Staples Lewis, Roger Scruton, Richard Weaver, Patrick Buchanan... a již zmíněný Evola a Kirk. Ti (a pochopitelně také – za všechny „starší“ autory – Edmund Burke) mě povzbuzovali a povzbuzují vždy, když se pod všeprostupujícími atakami mravně a myšlenkově čím dál tím zdvočelejšího okolí už začínám bát, zda nejsou mé názory nejen menšinové, nýbrž i scestné. Třeba Weaverovi vděčím za objasnění, že počátkem rozvalu naší civilizace není až osvícenství, nýbrž již Occamův nominalismus, který nastartoval relativizaci věčných pravd, v jejímž důsledku se člověk ke svému neštěstí stal měřítkem všech věcí. A Scrutonovi zase za jeho poznatek, že „loajalita k vlastnímu národu je emocionálním pou-tem, které drží stát pohromadě.“

Naše osvětová mise je navíc komplikovaná tím, že konzervatismus není ideologie „k servírování na talíři“, nýbrž povýtce životní postoj, což potvrdí každý skutečný konzervativce. A tak pro ilustraci aspoň pár mých „postojů“:

Raději Konfucia než Rousseaua, raději Františka Josefa I. než Josefa II., raději národní pospolitost než občanskou společnost, raději Jarmilu Šulákovou než Juru Pavlicu, raději lokální než globální, raději uleželý segedín u Rozvařilů než emulgátorovou mňamku od McDonalda, raději povinnou vojenskou službu než profesionální armádu, raději Boženu Víkovou-Kunětickou než Jiřinu Šiklovou, raději základy latiny a řečtiny než prolegomena k navlékání kondomu, raději s Lorenovou než s Loren(ou?), raději jihočeskou selku než pražskou intelektuálku, raději skromnou korunu než načančané euro, raději Agnethu Fältskogovou než Joan Baezovou, raději tradici než pokrok, raději mateřskou dovolenou než povinné eurojesle, raději Stanislava Suchardu než Olbrama Zoubka, raději Rona Paula než Johna McCaina, raději *Prodanou nevěstu* než *Odcházení*, raději čecháčky než svěťáčky, raději věřit než dlužit, raději Koniáše než Halíka, raději cokoli jiného než blob, raději zájezdní hostinec U tří lip než grandhotel Bilderberg... A už vůbec ne Pravdu a Lásku ordinovanou z Havlova nevětraného mravního a duševního pelechu, evropeismus, humanrightismus, genderismus, multikulturalismus, feminismus, antidiskriminacionismus, politickou korektnost, oikofobii, xenofiliu, ekumenismus, pozitivní diskriminaci, homosexualismus, environmentalismus, neokonzervatismus... a to ani v ambaláži vondrismu-topolánkismu. A vůbec celou tuhle oblbující novosocialistickou dogmatiku vrchnostensky distribuovaného Blaha namísto Svobody; dogmatiku, kterou nás cílevědomě a zlovlně krmí a pozvolna ubíjejí a jednou zaručeně ubijí! Tak ať je to aspoň co nejpozději.

A přiznávám raději hned, že tuhle nevázanou „demonstra-

Vše je literaturou

Szczepan Twardoch

Starý Tribunus plebis ještě nepozbyl své mazanosti. Je jako kanec, psi mu trhají boky, ale on na ně ihned cení své kly, za chvíli jim rozpárá břicha a nohama zláme hřbety.

Je ještě pln hořkosti z naivní důvěry, kterou dařil konzula. Změkl ke stáru. Nevěřil, když mu říkali, že konzul má pro něj pouze nenávisť a pohrdání, a nyní se stydí za svou důvěřivost. Ukázalo se, že konzul jen naoko trpěl obyčejem, které tribun považuje za přirozenou výsadu moci; žrát, cpát si kapsu a kopulovat. Ve vrstvách, z nichž pochází tribunův nepřítel, se jim lidé odávají spíše v ústraní.

Ale lid stojí za ním. Tribun napíná býčí šíji, až se rozestupuje látka lemující krk. Má stále mužnou, živelnou sílu, sršící od beder k silným bicepsům, hrudníku, ramenům. Konzulovo spiknutí ranilo pouze jeho sebelásku, štěstěna jej ještě neopustila, byl varován včas. Ano, na chvíli se mu zdálo, že už je po něm, rozčileně přecházel s hrůzou po pokojích, čekaje, až ho zabijí, ale už se uklidnil. Jestli chce konzul válku – má ji mít. Tribun již přežil mnoho senátorů, mnoho z nich teď hnije někde na provincii, zatímco on je stále zde a lid mu je stále poddajný jako služka v lehkém rauši.

Napíná krk a zatíná pěsti, vdechuje vzduch do plic, hluboko.

Otevírá dveře. Sedí tam, jeho lidé, čekají na jeho slova, připraveni a povolní, poslušní.

Mluví. Pravá dlaň, zatnutá v pěst, se zdvihá a klesá v hexametru, zdůrazňujíc slova. Téměř se opíjí svým hlasem, téměř, neboť ví, že musí mít čistou mysl, jelikož válka má teprve před sebou, musí ji naplánovat. Umlká, přejíždí zrakem po svých lidech, chtěl jenom udělat krátkou pauzu, nabrat dech, ale teď, kdy konečně uzřel, mu měknou kolena.

To už nejsou jeho lidé. Ti, které učinil vším, čím nyní jsou, které za sebou vytáhl až sem. Ti, bezpodmínečně věrní, neboť jiných se dávno zbavil, si tak velmi zamilovali to, co jim dal, že milují více dar, než dárce.

Najednou pochopil, to už nejsou jeho lidé. Úcta, kterou mu

nyní prokazují, je utkána z posměchu. Konzul je ani nemusel kupovat.

Najedou pochopil, nemůže jít do války, neboť oni již svedli své boje, odložili zbraně a teď touží sytit se lupem. Tribun je sám.

Mlčí, opřený o řečnický pult, stále po nich klouzaje pohledem. Pohrdá jimi, vždy pohrdal, ale nyní se toto pohrdání odráží od jejich tváří jako od zrcadel a vrací se k němu, poněvadž se stal rukojmím těch, jimiž pohrdá. Naplňuje ho vztek, bez něj jsou ničím! Ví však, že nemůže udělat nic víc, a bezmocnost vlastního rozhořčení je mu svědkem, že prohrál. Jeho zlost měla vždy hybnou moc, báli se jeho hněvu, a teď mu hněv bouří jenom v žilách, nestahuje jim hrdla strachem.

Lid již není s ním. Lidu nikdy nevadilo jeho chování, na jeho místě by dělal to samé, ale teď už ví, že příliš dlouho přebýval se senátory, nasákl vůní jejich parfémů, vstřebal jejich měkkost, zženštlé a lid už není s ním. A ti, zde shromáždění, s ním již rovněž nejsou. Ano, pokud učiní, co od něj očekávají, pak zdání zůstane zachováno, ponechají mu onu falešnou vážnost, alespoň na nějaký čas. Ale je to konec.

Tribun sklání hlavu, noří se do sebe, opírá se o pult, aby neupadl.

Říká to, co chtějí slyšet. Nadýmají se, přistupují a házejí mu žvance předstírané reverence, uklánějí se, říkají: „jsme s tebou, tribune, jako vždy“ a z jejich zrcadlových tváří na něj vyzáruje veškeré pohrdání, které na ně po všechny ty roky vyléval.

Ožene se jako po mouchách, vychází opilý vrávoravým krokem, cestou prohodí nějakou výmluvu a mizí. Nebrání mu, dostali, co chtěli.

Vrací se zpět do svých komnat, usedá do křesla, tvrdé opěrky se mu zařezávají do boků, opěradlo jej tlačí do zad. Hasne.

Převzato z www.dziennik.twardoch.pl.
Přeložil MRC

Szczepan Twardoch (nar. 23. prosince 1979) patří k mladému pokolení slezských spisovatelů. Jeho knihy se většinou pohybují na pomezí sci-fi a alternativního historického románu. Publikoval např. v časopisech *Fronda*, *Życie*, *Opcje*. Jeho články pravidelně vycházejí v *Arcana*, *Broń i amunicja* a „apokalyptickém čtvrtletníku“ *44 / Czerdziesięć i Cztery*. Za knihu *Epifania wikarego* Trzaski získal v roce 2008 stříbrnou literární cenu Jerzego Żuławskiego. Kromě spisovatelské a novinářské činnosti se také vášnivě věnuje střelným zbraním.

ci konzervatismu na příkladech“ jsem už jednou použil. A to docela nedávno – v životopise pro volby do Evropského parlamentu. Svoje jsem si za to schytl obratem – pustila se do mě například *Mladá fronta*. A rukou nerozdílnou a s okopírovanou ironií zakrátko po ní i mladí anarchokomunisté v časopise *REVO*.

Nijak mě to nepřekvapilo. A jistě by tyhle reakce plně nenávisť nepřekvapily ani Evolu a Kirka a možná by se mě zastali... Jenže Julius Evola zemřel právě před 35 roky, 11. června

1974, a 15 let od smrti Russella Kirka jsme si připomenuli před dvěma měsíci. Škoda, že už nejsou mezi námi, bylo by jich dnes zapotřebí jako soli! Obou, a po celém světě.

ČLOVĚČE UPROSTŘED RUIN, vítám tě: pro potěšení konzervativců a tradicionalistů a k žalu liberálů a pokrokářů všech odstínů. QUOD BONUM FAUSTUM FELIX FORTUNATUMQUE SIT.

Ladislav Batora